

Transcripció literal de la compareixença de l'ADC al Parlament de Catalunya

Sessió núm. 15 / Benestar i Immigració / 11 de desembre de 2007

La presidenta: Compareixença de representants de l'Associació de Diabètics de Catalunya perquè informin sobre les línies d'actuació d'aquesta associació (tram. 357-00018/08)

Senyores i senyors diputats, reprenem la comissió, reprenem la sessió amb el punt de la compareixença de representants de l'Associació de Diabètics de Catalunya, davant d'aquesta comissió, perquè informin sobre les línies d'actuació d'aquesta associació en el camp que té a veure amb el que també són els objectius de la Comissió de Benestar i Immigració.

Per portar endavant la compareixença, està la presidenta de l'Associació de Diabètics de Catalunya, la senyora Montserrat Soley, a la que saludem i a qui d'aquí un moment li donarem la paraula, no sense haver també donat la benvinguda a la resta d'acompanyants de l'entitat: la senyora Maria Arigós, la senyora Rosa Berdejo, el senyor Xavier Bosch, el senyor Andreu Calvo, la senyora Adela Díaz, la senyora Carme Gratacós i la senyora Carme Méndez. Crec que, si la relació està correcta, no m'hauré deixat ningú i si ho he fet, doncs, que també se sentin inclosos en la benvinguda.

I ara sí que per fer la seva exposició i per donar a conèixer aquestes línies d'actuació de la seva entitat, l'entitat Associació de Diabètics de Catalunya, té la paraula la senyora Montserrat Soley.

La Sra. Montserrat Soley i Crusellas (presidenta de l'Associació de Diabètics de Catalunya): Primer de tot, agrair que ens hagin citat aquí i abans de començar l'exposició de treball volia fer una petita presentació del que és l'associació. Alguns de vostès ja saben la feina que fem, però altres potser no la coneixen tant. Intentaré passar-la ràpida per poder emplenar el màxim de temps en exposar els temes, problemes, aspectes que volem portar en aquesta comissió.

L'associació és una entitat sense ànim de lucre, evidentment, que aplega persones amb diabetis, familiars i gent implicada en aquest tema. L'ADC fa activitats necessàries perquè els membres de l'associació i els diabètics en general puguin assumir la convivència amb diabetis i portar una vida el més normalitzada possible.

Els objectius de l'associació són principalment informar i formar les persones amb diabetis, de defensar-les, potenciar la investigació i vetllar que el sistema públic i que les prestacions sanitàries que estan pactades s'acompleixin.

L'associació és una entitat que està present a vint-i-tres poblacions catalanes –aquí hi ha una relació de seus.

Activitats que fa? En les delegacions, principalment, es fan xerrades informatives amb una periodicitat diversa. Per exemple, Barcelona amb una periodicitat setmanal, en altres punts amb una periodicitat mensual o quinzenal, i activitats diverses, centrades sobretot en el seu àmbit local. També fem activitats per a persones amb diabetis menors de divuit anys, que són tant colònies de Setmana Santa per a nens de cinc a tretze anys, colònies per a nens i joves a l'estiu, activitats per al grup de nois i noies – que és el grup d'adolescents de tretze a disset anys–, trobades de pares on hi participa la família completa i el programa de La diabetis en l'escola, que els en parlaré després.

Això són un recull d'imatges de material de l'associació i d'activitats.

L'altre grup d'activitats que, com veuen, les hem agrupades per edats, són activitats per a joves, s'autoorganitzen, s'organitzen excursions, activitats culturals. Per a l'any 2007 van elaborar un calendari, va ser un projecte que hi van posar molt de «carinyo» i creiem que va sortir molt bé. Ja

porten tres anys participant en activitats esportives com la Matagalls - Montserrat. El 50 per cent dels participants de la nostra entitat que s'hi apunten arriben a Montserrat, cosa que està una mica per sobre la mitjana general de participació. També s'ha de dir que la gent que fa aquesta activitat és gent esportista, que a més d'esportista és diabètica i que està preparada per fer-ho. Imatges de les activitats de joves.

Activitats per a gent gran. Portem dos anys organitzant una trobada per a persones amb diabetis tipus 2, que és un cap de setmana on es combinen activitats de formació i lúdiques, i les xerrades informatives, que el públic principal és gent de partir d'una edat en amunt.

Més activitats. El mes de novembre, en motiu del Dia mundial de la diabetis, elaborem un manifest, sortim al carrer, intentem que la societat ens conegui i intentem conscienciar la població en general d'algun tema que ens motiva o que s'ha de solucionar. El mes d'octubre organitzem unes jornades informatives i una fira de la diabetis.

I també som presents a consells d'institucions. Per exemple, tenim quatre membres al Consell Assessor sobre la Diabetis de Catalunya, som membres de FED, la Federació Espanyola de Diabetis, vam ser membres fundadors del Fòrum Català de Pacients i estem establint convenis amb institucions, associacions, empreses privades, entre elles, per exemple, el Col·legi de Farmacèutics, perquè l'associació, ella sola, no pot fer prou, estem en una societat en xarxa i hem de participar.

Algunes imatges de les activitats de l'any passat i d'aquest any, del Dia mundial de la diabetis que, probablement, alguns de vosaltres vàreu rebre el manifest. També distribuïm revistes als socis. Campanyes de sensibilització. Ara fa un temps que no hem mobilitzat la societat en temes de recollides de signatures. Vam començar això amb el tema del carnet de conduir, que es va recollir multitud de signatures. Posteriorment, amb la campanya a favor de la investigació amb cèl·lules mare es va fer una altra campanya. Quan convé també mobilitzem tant les persones amb diabetis com tota la societat en general.

I, per últim, i que quedi aquí de fons durant la intervenció, com contactar amb nosaltres? Tenim una pàgina web i un telèfon general de contacte, però en la pàgina s'hi pot trobar la ubicació de totes les nostres seus i en l'apartat d'Agenda, les activitats que es fan arreu de Catalunya.

Això és la presentació de l'Associació.

En nom de l'Associació de Diabètics, jo ho he dit, volia agrair que ens hagin convidat a participar en aquesta sessió per poder parlar d'un tema que afecta al voltant de 400.000 persones a Catalunya, com és la diabetis.

La diabetis és una malaltia crònica ocasionada per la dificultat que té l'organisme per utilitzar el sucre que ingereix amb els aliments. Com a conseqüència, el sucre s'acumula i resta a la sang, ocasionant la hiperglucèmia, valors alts de glucèmia en sang que donen lloc al diagnòstic de la diabetis.

Aquesta situació es produeix perquè l'organisme fabrica poca insulina, que és l'hormona necessària per afavorir el pas de la glucosa de la sang als teixits, músculs cervells.

Hi ha diferents tipus de diabetis. Els més comuns són el tipus 1 i el tipus 2. La diabetis tipus 1 es diagnostica generalment abans dels trenta anys. En aquest tipus de diabetis, el pàncreas produeix poca insulina o no en produeix gens. Per aquest motiu és imprescindible administrar-se insulina. El 10 per cent de tots els casos coneguts de diabetis són de tipus 1.

La diabetis tipus 2 es presenta habitualment en persones de més de quaranta anys, encara que actualment també s'està diagnosticant a adolescents i a adults joves. La causa d'aquest tipus de

diabetis no és la producció insuficient d'insulina, sinó també la mala utilització de la insulina per l'organisme.

Les persones amb diabetis podem portar una vida normal sempre i quan disposem del tractament adequat i, sobretot, d'una bona informació de com controlar-la. Mantenir el sucre a la sang a nivells correctes i estables, requereix una sèrie de coneixements elementals però fonamentals per garantir una bona qualitat de vida.

Des de l'associació centrem una bona part dels nostres esforços en informar i formar les persones amb diabetis i els seus familiars a través de les múltiples activitats que organitzem durant tot l'any i que hem pogut veure a la presentació que he fet. Catalunya és un país desenvolupat i amb bona cobertura sanitària universal i de titularitat pública. Però una cobertura universal que, per desgràcia, no significa un tractament igualitari per a totes les persones amb diabetis, tal com ja vam exposar en la intervenció que vam fer el mes de juny davant de la Comissió de Salut.

Les disfuncions en el sistema de salut català continuen més o menys igual que abans de l'estiu, tot i que ens consta que s'hi continua treballant per posar-hi solucions i per anar incorporant les prestacions que hi manquen.

L'associació no només se centre en l'àmbit sanitari, ja que les persones amb diabetis tenen alguns problemes socials que els dificulten el poder portar una vida que podríem denominar «normal».

Els nens amb diabetis a l'escola.

Des de la tardor de l'any 2005, l'associació està oferint xerrades informatives que es fan a les escoles amb nens amb diabetis, dirigides a tota l' comunitat educativa. Aquestes xerrades són gratuïtes per a les escoles. A data d'avui, hem rebut més d'un centenar de peticions i la majoria s'han atès.

Aquestes xerrades s'han fet a partir d'un protocol fet entre els departaments de Salut i Educació i l'Associació. Aquest protocol ha estat un pacte de bones intencions, tot i que no està subscrit ni signat per cap responsable dels dos departaments, cosa que fa que a vegades el protocol serveixi de poca cosa.

Ens consta que els dos departaments tenen la voluntat d'avançar en aquest protocol i aprofundir en alguns temes, però les converses estan essent llargues i aquest nou protocol no acaba de fer-se realitat i, mentrestant, continuem amb les incidències a les escoles.

Aquest any, el Dia mundial de la diabetis, que se celebra el dia 14 de novembre, s'ha centrat en el tema «Nens i adolescents amb diabetis». Des de l'associació vam subscriure el manifest proposat per la Federació Internacional de Diabetis i vam adaptar el contingut a la realitat catalana. Podran trobar el text íntegre a les carpetes que els hem lliurat.

El manifest comença exposant el fet que en el món hi ha nens amb diabetis que es moren per manca de subministrament d'insulina. Aquest no és el cas de Catalunya. En el manifest, es parla també dels nens amb diabetis a l'escola. L'escola és, juntament amb la família, l'àmbit on el nen realitza gran part del seu desenvolupament. Per aquest motiu, el suport també s'ha de donar per part del personal escolar.

Els mestres i les escoles han de tenir el suport complet per part de l'administració per poder-se fer càrrec del nen. Aquest suport inclou formació detallada sobre la malaltia, suport de professionals sanitaris que es consideri oportú, dotació dels medis addicionals necessaris per cobrir les activitats escolars i recolzament sobre qualsevol responsabilitat jurídica que se'n pugui derivar.

D'aquesta manera, nens amb diabetis del tipus 1 o del tipus 2 han de poder arribar a l'edat adulta amb el mínim d'impacte possible en el seu benestar. En aquest punt sí que ens queda molta feina a fer.

Durant el mes de novembre, amb motiu del Dia mundial de la diabetis i amb relació al tema d'aquest any, hem fet tot un seguit d'activitats adreçades a les famílies de nens amb diabetis, mestres i professionals de diversos àmbits relacionats amb aquests nens. I ha sigut durant aquestes activitats que algunes famílies ens han explicat les seves experiències del dia a dia amb diabetis i no totes són positives. Us en faré un petit recull.

Problemes del dia a dia amb els controls i el subministrament de la insulina. No sempre hi ha algú que es faci responsable de fer-ho, tot i que els pares facin una autorització expressa per fer-ho i eximeixin de responsabilitats a l'escola. Ha passat que el professor estava disposat a fer-ho i els seus superiors li han impedit. És cert que no hi ha cap disposició legal ni a favor ni en contra que els mestres hagin de fer controls i subministrar insulina, però alguns arguments utilitzats per Educació per avalar la negativa no ens serveixen. Els pares i nosaltres mateixos no som professionals sanitaris i bé que aprenem a fer els controls i a posar la insulina. Per fer-ho no cal una diplomatura en infermeria.

Problemes perquè els nens amb diabetis es quedin al menjador escolar. En les darreres setmanes s'ha aconseguit que una nena de cinc anys pugui quedar-se al menjador escolar tres dies a la setmana. Els seus pares han estat batallant per aconseguir-ho des del mes de maig. En aquests moments hi ha una infermera tres dies a la setmana, no pot anar-hi els altres dos per fer els controls a la nena i posar-li la insulina. Però estem parlant d'una solució provisional. Aquesta infermera ha d'ensenyar als monitors de menjador perquè puguin fer-se càrrec de la nena als migdies. La solució, finalment, l'ha posada l'ajuntament del municipi.

Si no hi ha més problemes amb els nens amb diabetis perquè es quedin al menjador escolar, és perquè en alguns casos algú ha suggerit: «El nen no es quedarà al menjador, veritat?» I els pares, resignats, han acceptat i s'han organitzat perquè el nen vagi a dinar a casa.

Problemes per participar a les excursions i/o colònies escolars. Una mare d'una nena d'onze anys, a la ciutat de Barcelona, ens explicava que feia pocs mesos que li havien diagnosticat la diabetis a la seva filla i que una de les professores de l'escola de la nena li havia dit: «La nena no anirà a les colònies de l'escola, veritat?» –diu. Aquest tipus de comentaris encara passen a les escoles catalanes, tant públiques, concertades o privades. En aquest cas, l'escola era pública. La mare ens pregunta què pot fer perquè la nena vagi de colònies amb la resta de companys de classe. Hi ha escoles que, quan van d'excursió de colònies, sol·liciten que els acompanyi una persona amb coneixements en diabetis. Aquest suport té un cost que la majoria dels casos solen assumir els pares perquè l'escola no vol assumir-ho. El Departament d'educació convoca uns ajuts que poden sol·licitar les escoles per aquests casos. Molts pares, inclosos alguns mestres, ens han comentat que el departament està denegant aquests ajuts o que si els concedeixen no cobreixen el 100 per cent de la despesa.

Problemes amb el glucagó, que és una hormona que puja els nivells de sucre a la sang. Algunes escoles no només es neguen a posar-lo en el cas d'una hipoglucèmia amb pèrdua de coneixement, que passa poquíssimes vegades, sinó també es neguen a tenir-ne un. L'administració del glucagó no reverteix cap risc addicional, ho diuen tots els professionals de l'endocrinologia; ans el contrari, ja que la utilització ràpida beneficiarà el nen que recuperarà la consciència ràpidament.

Com deuen haver deduït en escoltar aquests problemes, hi ha molta feina a fer perquè els nens amb diabetis vagin a l'escola amb tota normalitat. No m'agradaria que pensessin que tots els nens amb diabetis en edat escolar tenen aquests problemes. Moltes famílies han trobat la col·laboració de la comunitat educativa i que perquè tot hagi anat bé, les solucions han estat molt diverses i

amb implicació de totes les parts. Però, en aquests moments, hi ha més famílies de les que voldríem que no els hi està sent fàcil adaptar-se al diagnòstic de la diabetis del seu fill. L'impacte del diagnòstic en un nen ja és prou colpidor i no cal que es trobin més entrebancs quan el nen ha d'anar a l'escola.

Diabetis i treball.

Les persones amb diabetis podem fer qualsevol activitat laboral, sempre que estiguem ben compensades, però no sempre és així. En aquest moment, les bases d'accés al cos de Mossos d'Esquadra no permeten que les persones amb diabetis, encara que tinguin un bon control, s'hi puguin presentar. Casos similars passen en altres convocatòries públiques.

El febrer del 2006, l'associació va presentar un recurs contra aquestes bases d'ingrés dels futurs mossos d'esquadra. En els propers dies s'espera la resolució d'aquest recurs. Nosaltres esperem que sigui favorable.

Els problemes laborals no només es donen en el sector públic, també passa en l'empresa privada, tot i que moltes vegades és difícil demostrar-ho i actuar contra aquestes discriminacions. A algunes persones se'ls fa «mòbing» i se'ls suggereix canvis de llocs de treball.

Diabetis i assegurances.

A les persones amb diabetis també ens resulta complicat accedir a les assegurances mèdiques en les mateixes condicions que les persones sense diabetis o bé se'ns exclouen certs serveis per motiu de la malaltia o la sobreprima a pagar és important. Amb les assegurances de vida passa una situació similar.

Aquesta discriminació pot afectar a la signatura d'un crèdit hipotecari. Fa uns anys, s'ha posat de moda en algunes entitats bancàries suggerir la subscripció d'una pòlissa d'assegurança de vida per concedir la hipoteca, amb el consegüent problema per a la persona amb diabetis. En algun cas han denegat l'assegurança de vida i, consegüentment, la concessió del crèdit.

Diabetis i carnet de conduir.

A l'any 2001 van començar les actuacions per aconseguir modificar el Reglament General de Conductors, que obligava aleshores a les persones amb diabetis i insulíndependents a renovar el carnet de conduir cada any. Es reclamava un tracte igualitari i respectuós, sense lleis que tractessin les persones amb diabetis com a perills potencials en lloc de realitzar estudis detallats i individualitzats amb el rigor que es mereixia.

A Catalunya es van recollir més de 65.000 signatures a favor del canvi de la legislació. Finalment, el 2 de juliol del 2004 es va aprovar el real decret que modificava el Reglament General de Conductors. Aquesta modificació va suposar que les persones amb diabetis i insulíndependents es renovin el permís de conduir per a conductors no professionals per un període màxim de quatre anys. Aquest real decret va entrar en vigor el 19 d'octubre del 2004. Van passar més de tres anys per solucionar en part la discriminació que segueix existint i, evidentment, no hi estem conformes.

Diabetis i immigració.

Cada dia són més les persones d'altres comunitats afectades per diabetis que s'acosten a l'associació. Moltes vegades tenim grans dificultats per ajudar-les, ja que no sempre parlen alguna de les nostres llengües i amb nivells culturals que dificulten el diàleg i la possibilitat d'ajudar correctament les persones afectades.

En aquest camp hi ha molta feina per fer. Segurament, caldria treballar en coordinació amb totes les parts implicades, com els serveis d'endocrinologia, metges de família, infermeria, assistents socials, entitats que treballen en l'àmbit d'immigració i l'associació.

Fins aquí un repassada d'alguns temes que afecten centenars de milers de persones a Catalunya i que són la raó de ser de l'Associació de Diabetis de Catalunya.

Com heu pogut comprovar, les tasques a fer són bastant nombroses i els recursos que tenim disponibles, limitats, tant pel que fa a recursos humans com econòmics. A partir d'ara resto a la seva disposició per si volen fer una pregunta, procuraré atendre com sàpiga, no tenim totes les respostes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé. Gràcies, senyora Soley. I ara passariem a les intervencions dels grups parlamentaris. I, per començar, la senyora Laïlla té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies. D'entrada, agrair la compareixença i les explicacions que han donat els compareixents sobre la diabetis, que és una malaltia àmpliament coneguda o que sembla que tothom la coneix i de la que tothom en parla, però que, en realitat, quan rasques una mica, te n'adones que en profunditat, realment, no la coneixem prou, no?

I, a banda, també agrair la visió positiva que s'ha donat en totes les campanyes que han explicat i en tota la compareixença, no?, tendint a la normalització i evitant, doncs, tractar-la o explicar el que és la diabetis o què suposa la diabetis des de la diferència, no? Per tant, també aquí ho agraeixo.

Realment hi han moltes activitats i molt interessants que ha anat explicant i amb les xifres que ha donat d'afectats a Catalunya, doncs, ens ha de fer parar-nos a pensar, doncs, la importància que té aquesta malaltia i com repercuteix en la vida quotidiana de molta gent, no?

Jo, només tres preguntes molt breus. Una, pel que fa al protocol que explicava que tenen amb el Departament d'Educació, que donava una mica la sensació que quedés com a paper mullat, que és un bon instrument, que segurament caldria aprofundir o aplicar millor i que per x motius, doncs, això no ha estat així o no s'està aplicant amb l'eficàcia o eficiència que caldria, no? I, per tant, jo el que li demanaria és què creuen vostès que s'hauria de fer per tal de poder aplicar millor aquest protocol, ja sigui fer-ne més difusió, ja sigui que realment se signi –pel que vostès comentaven, no?– per persones que li puguin donar major rellevància a aquest protocol d'aplicació, si cal en el que és la formació del professorat, per exemple, quan parlaven..., amb els exemples que donava de l'escola, no? Doncs, quins creuen vostès que han de ser els passos per tal d'aplicar molt millor aquest protocol?

I, després, sobre dos àmbits que vostè no ha anomenat. Quines tasques estan duent a terme? Per una banda, sobre la diabetis gestacional, que segurament que és un..., és un àmbit com molt concret, eh?, però que en situacions com aquestes sí que es pot donar un canvi en la vida d'una persona també en un moment crític o especial i que, per tant, si vostès aquí tenien alguna campanya o activitat específica. I, després, el tema de la gent gran. Segurament, totes les persones cada vegada tenen més informació, quan es diagnostica la diabetis en edats més joves, doncs, sí que segurament el recorregut vital de la persona i la formació, doncs, permet arribar a una vellesa, doncs, amb un diagnòstic i una prevenció i actuació, doncs, ben coneguda i tractada, però quan es produeixen descompensacions en la gent gran i complicacions de la mateixa

malaltia, doncs, sí que pot haver-hi aquí, doncs, un decalatge en el que un voldria i en el que com s'està treballant en temes de diabetis. I, per tant, si aquí vostès tenien alguna activitat específica. Res més. Gràcies.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyora Laiïlla. I, en tot cas, ara continuariem amb els grups i al final fa la resposta. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Consol Prados té la paraula.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda i benvinguts i benvingudes, especialment a la senyora Montserrat Soley i a tots els companys o els representants que l'acompanyen aquesta tarda. Per nosaltres també és un plaer poder escoltar les seves exposicions, sobretot, per assabentar-nos i conèixer millor quina és aquesta situació i aquesta problemàtica que viuen..., segons les seves mateixes dades, són 400.000 persones afectades a Catalunya, que és un bon..., és gent, d'alguna manera, no? És gent que s'ha de tenir en compte des d'un àmbit no només sanitari, que jo crec que és el que vostès posen aquí de rellevància, sinó també des d'un àmbit social, no? Com afecta i com no hauria d'afectar, doncs, aquesta situació en la vida quotidiana, sobretot, mantenint els objectius que l'associació pretén que és de mantenir el benestar i la qualitat de vida i la màxima normalització en tots els aspectes de la vida. Jo crec que per això és fonamental –i vostè ja ho ha posat de manifest– el treball que es pot fer tant des de la informació i la formació de les persones afectades com de les seves famílies i moltíssima, moltíssima coordinació en un àmbit socio-sanitari i sanitari escolar o laboral, tal i com ens ha exposat, no?

Hem recollit totes les seves aportacions, hem pres nota i també, doncs, fer-li també un parell de preguntes, de qüestions, no? Una és quin tipus de formació realitzen, treballen, amb les famílies des de l'associació? Suposo que és fonamental que quan es detecta aquesta malaltia, ja sigui en..., en qualsevol edat, en definitiva, no?, però sobretot en els més petits, quin tipus d'informació i formació, quin treball es fa amb la família? I especialment amb els nens, no?, per tal d'assumir quina malaltia és i, sobretot, quin impacte i com no..., tenia aquests impactes, no? No sé si m'explico, o sigui, com portar una vida el més normal possible, mantenint el benestar i la qualitat, com vostè mateixa ens deia, no? El treball, per tant, d'informació i formació amb les famílies i, concretament, amb els infants, doncs, que està realitzant aquesta associació.

I, després, l'associació més o menys, quan..., suposo que en la documentació que ens han presentat ja hi és, no? Com està repartida, d'alguna manera, quina representació té a nivell de Catalunya, no? En quins punts estan treballant i amb quanta gent associada, no? Per tenir una visió de la mateixa associació.

I gràcies i, bé, jo crec que és una tasca la que estan realitzant des de l'associació importantíssima que no totes les vegades es pot fer des de l'administració, en el sentit del que és associar-se, no?, poder compartir, poder tirar endavant una sèrie de serveis i posar en comú a les persones, jo crec que és important i des d'aquí els hi valorem. Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Bosch té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair, doncs, lògicament, a l'associació que hagi comparegut en aquesta comissió, que a més a més no compareixen, són complementàries –si no vaig errat– d'una que es va produir en el seu moment en la Comissió de Salut, jo crec que no està de més i, fins i tot, m'atreviria a dir o a proposar que aquesta compareixença es pogués anar produint, perquè –si no vaig errat– aquestes dues són les primeres compareixences que ha fet la seva entitat en el Parlament de Catalunya, que es pogués anar produint perquè tots plegats

poguéssim conèixer any rere any o període rere període quina evolució hi ha en el sector. Jo crec que seria molt interessant. L'altre dia, precisament, em vaig trobar amb una entitat d'un altre sector i els hi comentava que, probablement, està poc utilitzat el Parlament com una eina o com una plataforma per donar a conèixer als parlamentaris com a representants del poble, però també al conjunt de la ciutadania, i per conèixer-ho des d'un punt de vista evolutiu, és a dir, de quina forma es produeixen progressos al llarg dels anys.

I, en tot cas, les preguntes del nostre grup anirien destinades a tres aspectes molt concrets, perquè algunes coses que ja volíem comentar, doncs, s'han reiterat. La primera és el tema de la immigració. Ens preocupa molt, en una societat que cada vegada és més diversa, de quina forma el teixit associatiu es va preparant per assumir aquest nou repte, perquè entenem que, precisament, en aquesta nova realitat qualsevol espai tant si és físic com gradual, qualsevol entitat entenem que és un mecanisme, que és una eina potent a utilitzar en temes d'immigració. Vostè ho ha apuntat una miqueta en el repàs que ha fet als diferents sectors, però ens agradaria que concretés o que intentés concretar més en quins aspectes està incidint la seva entitat per arribar a aquests nous col·lectius, doncs, que conformen el nostre país.

D'altra banda, també, quan parlava vostè de l'àmbit escolar, ens plantejava la problemàtica que hi havia en molts centres, però també, d'alguna forma o altra, implícitament ha comentat que hi havien escoles en les quals s'havien pogut vehicular solucions concretes. I voldria que també ens expliquessin aquestes solucions, o sia, de quina forma en alguns centres educatius s'ha estat capaç d'arribar, doncs, a fórmules de col·laboració per resoldre, doncs, aquestes problemàtiques que vostè explicava en l'àmbit de les colònies o en l'àmbit dels menjadors escolars perquè jo crec que també és una bona oportunitat per donar-les a conèixer i per intentar traslladar, doncs, a la resta de centres educatius que, realment, no és tan complicat com sembla.

I, d'altra banda, per últim, que ens expliqués en detall quines són les vies de col·laboració que mantenen. Nosaltres sabem que reben subvencions o que reben ajuts per part del Departament de l'ICASS –almenys, això és el que tenim coneixement–, voldríem saber o que ens expliqués aquí, en seu parlamentària, en què s'acaba de concretar i quines creu que haurien de ser en el futur aquestes vies de col·laboració per tal de millorar el que ha de ser la relació de la seva entitat amb el Departament d'Acció Social i Ciutadania i, en definitiva, amb l'administració.

Res més. Agrair-los la seva compareixença i encoratjar-los a seguir i, sobretot, repeteixo que aquesta compareixença es pugui produir en el futur perquè puguem conèixer des d'una perspectiva temporal com va evolucionant aquesta temàtica en el nostre país.

La presidenta

Gràcies, senyor Bosch. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor López i Rueda.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Dono la benvinguda a la senyora Soley, de nou en aquest Parlament, després de la compareixença que va tenir en la Comissió de Salut, el 21 de juny d'aquest mateix any, és a dir, també dono la benvinguda al Parlament de Catalunya, a casa vostra, a totes les persones que l'acompanyen.

Parlem d'una malaltia que afecta molta gent. Parlàvem de situacions de prevalença del 5,6 per cent a Catalunya, 400.000 catalans, que no només ho pateixen les persones que la tenen, sinó –jo que tinc molts familiars en aquesta situació– també les persones, els familiars que estem amb ells.

Li va dir una diputada que esperava que fos la primera, no l'última; vostè ha tornat i ens ha explicat perquè, i això demostra una cosa, que quan parlem de la diabetis, estem parlant d'un problema que no només afecta a Salut, només afecta a Acció Social, també afecta a Educació i,

com vostè ens ha parlat, també afecta a Treball, afecta... És molt plural perquè la problemàtica que hi ha és molt plural.

Primer, jo li vull donar les gràcies a la seva entitat pels esforços, pel treball que està fent de sensibilització, pel treball que està fent d'informació, de formació –que és molt important– i d'assistència. No és fàcil, amb malalties cròniques, no és fàcil per l'estigmatització que tenen socialment, no és fàcil també pel rebuig a vegades que comporta, el rebuig social que n'hi ha.

Jo li vull fer unes preguntes sobre la situació actual, vostè n'ha fet referència. Comencem per –si vol fem un repàs– Educació. Aquest buit legal que vostès sempre diuen i que és realment un buit legal que existeix, li vull preguntar pel protocol. Quin és el funcionament actual del protocol en l'àmbit d'educació de la diabetis? Si vostè creu que s'ha de fer un protocol específic d'actuació de la diabetis a l'escola, no només per quan estan a l'escola, sinó també per les activitats extraescolars –que em sembla important–, que moltes vegades les famílies han de reestructurar la seva vida perquè no hi ha un protocol de funcionament per poder acompanyar els nens, quan poden, quan els hi deixen. Si funciona el protocol actualment. Si vostès tenen en el Departament d'Educació un interlocutor, que jo crec que seria important per tractar aquesta temàtica.

Quan parlem de Salut. Sempre vostè ha dit el mateix: manca d'endocrinòlegs. Jo crec que és una situació important, vostès ho han repetit moltes vegades, ho han fet arribar al Departament de Salut, ho han fet arribar també a aquest Parlament. Quina és la situació que tenim ara? Quina és la situació de l'equitat que hi ha? No només l'equitat al territori amb els problemes dels Pirineus o el problema de la gent que viu a les Terres de l'Ebre, sinó també amb els centres. Per cert, vostès van enviar una carta a la consellera de Salut, explicant el cas de Mataró, les tires reactives amb les tires úniques. Jo crec que valdria la pena que vostè ens informés quina ha estat la resposta d'aquest departament.

La implementació del Pla de podòlegs, important. Vostè sempre ens ho ha dit, no? La podologia és important no només quan es produeix el cas, sinó també és importantíssima, sobretot, en la prevenció, en les tasques de prevenció, perquè després es multipliquen els costos. Després també, la situació de dietistes i de psicòlegs.

L'educació en diabetis. Aquesta substitució que s'ha fet dels educadors que hi havia. Jo crec que és important que recuperem aquesta figura, vostès també ho han dit, però crec que seria important que vostè ens digués quin és el seu capteniment, el seu pensament sobre aquest tema, sobre la recuperació dels educadors en diabetis que han anat desapareixent.

I, després, també la importància de la coordinació que hi ha entre els diferents departaments. Ja parlava no només és Salut, no només és Educació, no només és Acció Social, també és Treball i vostè hi feia referència a l'accés als diferents llocs de treball, molts d'ells públics, que tenen problemes per accedir-hi o per exemple, com vostè ens ha comentat, les assegurances. És a dir, una perspectiva plural, pluridisciplinar, s'han de fer..., encara s'ha d'anar més enllà, però li vull recordar una cosa: vostè va venir aquí el juny, vostè ha fet gestions amb els diferents departaments, jo crec que ja és hora que comencem a posar..., a començar a avaluar si s'han produït alguns avenços en aquest sentit i, per tant, m'agradaria saber quina és l'opinió de la seva entitat perquè jo crec que –i n'estem convençuts tots– l'opinió de la seva entitat és l'estat d'ànim de les persones amb diabetis de Catalunya.

Felicitats de nou a la seva entitat per la tasca que fa. I moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Miralles té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Sumar-me a la benvinguda tant a la presidenta com a les persones que l'acompanyen de l'associació.

En la documentació que ens han adjuntat –i vostè hi ha fet referència en la seva intervenció, que la seva associació s'havia sumat a la declaració pública del Dia mundial de la diabetis–, a la part de dalt hi ha una afirmació entre cometes que diu: «Cap nen no hauria de morir de diabetis.» I a la part que fa referència a la situació al nostre país, acaba també aquest full: «Tots els nens amb diabetis haurien de viure amb la màxima normalitat possible.» Que jo crec que és molt important plantejar-nos que és una realitat creixent al món, un món desigual, que hi han uns llocs que s'han de plantejar que..., per aquestes raons i per d'altres, molts nens i moltes nenes moren areu del món –em sembla que 5 milions a l'Àfrica cada any.

I, en tot cas, nosaltres estem en un lloc del món en el qual, doncs, hi han moltes mancances, evident. I crec que vostès feien una afirmació, cada vegada que es referia a la diabetis deia: «Treball, immigració, etcètera.» Doncs, diabetis i drets, crec que això és una necessitat en la societat en la qual vivim i aquests drets s'han de reconèixer des d'una societat que és diversa i, per tant, que afecta a milers de persones que des dels poders públics i des d'una visió transversal d'aquests poders públics i amb el paper de l'ajuda mútua, s'hauria d'arribar, òbviament, a que els nens i les nenes puguin viure amb normalitat i el conjunt de les persones que pateixen i que viuen amb aquesta malaltia.

Per tant, jo sóc de l'opinió, nosaltres som de l'opinió, el nostre grup parlamentari, que aquesta visió de poder garantir la diversitat necessita de polítiques públiques potents. De polítiques públiques potents, partint d'una visió que ha de ser trenada entre l'Administració i, si hi han mancances –que és una de les primeres qüestions que li volem plantejar, perquè ha fet alguna referència al protocol–, vol dir, com des d'un compromís que té l'actual Govern de Catalunya de tenir una visió transversal del conjunt de les polítiques que fa en una matèria com la que tractem avui, que afecta a Treball, Educació, Salut, Consum, perquè també en l'afirmació del dia mundial diuen que el sedentarisme i els canvis en l'alimentació fa créixer un tipus de diabetis concret, no?

Per tant, com vostès imaginem, si hi han aquestes mancances o aquestes limitacions o no s'ha avançat suficientment, com s'haurien d'haver donat passes en aquesta visió transversal des del conjunt dels poders públics? Des de l'Administració, perquè està molt bé que se'ls vagi convocant a comparèixer a les diverses comissions –Salut, un altre dia poden anar a Educació, un altre a Treball– perquè, sens dubte, molts dels epígrafs que vostè deia afecten i cal que des d'aquesta visió integral, amb una visió de recursos necessaris –el que vol dir polítiques públiques– es pugui abordar la realitat d'aquesta afirmació final, al conjunt dels afectats i, especialment, als nens i les nenes.

La segona qüestió és que jo crec que és molt important, que no només hi hagi d'haver subvencions a l'associació; seria una limitació de les seves potencialitats. La lògica de les persones que tenen aquesta malaltia i d'altres és fonamental l'ajuda mútua. No hi ha re millor que una persona, una família, un entorn que coneix, viu i conviu amb aquesta malaltia n'ajudi d'altres. Per tant, no només és, des del nostre punt de vista, el suport i la visió des dels poders públics i des de l'associacionisme, sinó que són dues cares d'una mateixa moneda per poder abordar aquests objectius que vostès posen en aquesta declaració pública.

I dit això, voldríem fer –a part de com veuen o com s'imaginem o com estan proposant aquesta visió més transversal– una pregunta, ja que han centrat part de la seva intervenció, inclús de la documentació, en el tema dels nens i les nenes, l'educació i l'escola. Tenen alguna dada respecte a aquests milers de nens i nenes, si n'hi ha més a l'escola pública que a l'escola privada, concertada? Hi ha algun indicador de quina part de la xarxa educativa al nostre país atén més als nens i nenes afectades d'aquesta malaltia? Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, a continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Gracias por la información que nos ha dado la Asociación de Diabetes.

Ha remarcado una cuestión que una vez más se está viendo la necesidad que en nuestras escuelas hagamos un esfuerzo no sólo por mantener las excepciones que se dan cuando hay algún tipo de enfermedad, deficiencia o cualquier otro elemento que haga la vida de un alumno menos perfecta, porque es que no es sólo la diabetes, es que son muchas más cosas, por ejemplo, la anorexia, disglusia, TDH. Hay muchos elementos de estos que nos hacen pensar que deberíamos no tratarlos ya como un elemento anecdótico, sino como algo regulable para hacer de todos los niños que padecen algunas de estas deficiencias o anomalías, desde un punto de vista somático, se pudieran solucionar de forma normal como se puede solucionar cualquier otra cosa y no pedirlo como si fuera algo altruista o algo que debería hacerse.

De todas maneras, quería hacerle también la consideración de que cuando se presentan casos como el que nos ha acostado que un profesor o una profesora dice: «Bueno, ¿esta niña va a tener que venir a la excursión?» En realidad, el propio sistema... No tiene nada que ver, posiblemente, con la diabetes, sino con el sistema en el que la propia Administración política ha metido a los propios profesores. La autoridad que se les ha quitado en casi todos los ámbitos y, sobretodo, en este caso, la especie de intemperie legal en que han quedado, los profesores muchas veces evitan el riesgo, el abismo que le corresponde con este tipo de #.

Por lo tanto, el problema ya no es sólo el tema de la diabetes, sino el propio sistema político que se ha metido en las escuelas y en nuestros institutos y le han quitado a los profesores toda esa autoridad. Por tanto, no es una cuestión de diabetes, sino de otras cuestiones que tienen que reformar y que hemos visto, como lo hemos visto, en estos dos informes, tanto del de Jaume Bofill como el PISA.

Le quería plantear dos cuestiones muy objetivas. Las causas de la diabetes a partir de los años cuarenta, qué tanto por ciento es genética, qué tanto por ciento proviene de la edad, de la alimentación, del sobrepeso, etcétera. Y si desde el Parlamento podemos instar al Gobierno a que se hagan campañas publicitarias para, digamos, informar a la población para evitar, a partir de estos años, estos problemas o mitigarlos, ¿no?

Finalmente, darle las gracias a todos ustedes y pensar que desde este Parlamento, cada vez que tenemos comparencias de este tipo, normalmente, que los grupos parlamentarios no estamos de acuerdo en casi nada, en este tipo de temas, deben estar seguros, estamos de acuerdo en el fondo de la cuestión que es solucionarlo. Por lo tanto, buenas tardes y piensen que estamos con ustedes. Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. I ara, senyora Montserrat Soley, li donarem la paraula per a poder respondre les preguntes. Jo li poso els deu minuts, eh?, perquè es pugui tenir una mica de guia. Endavant.

La Sra. Montserrat Soley i Crusellas

Bé. Intentaré anar una mica en ordre. L'actual protocol entre els Departaments d'Educació i Salut el tenen en la carpeta. Com veuran, és un document que no té cap logotip de la Generalitat, que no està subscrit per cap direcció general i en el moment que es va acceptar, jo vaig ser una de les persones que insistia: «Però com a mínim el "logo", però com a mínim el "logo"», perquè quan vas en una escola, allò és un paper, bé, que sí està penjat a la web de Salut, en un apartat molt amagat, que jo que no sóc de l'àmbit d'educació em costa trobar, però hi és i és un primer pas.

Perquè anar a fer xerrades a les escoles, ja hi anàvem o ja ho intentàvem i, de vegades, doncs, no érem gaire ben rebuts perquè «aquests què vénen a fer aquí».

Aquest protocol ens va obrir les portes d'entrar a les escoles. I això també va fer que els pares s'obrissin molt més a l'associació i expliquessin més aquests problemes del dia a dia que els semblava que potser no eren per explicar a l'associació. Va anar molt bé, però aquest protocol, doncs, ha quedat just i estem demanant que s'avanci.

Així com ens consta que entre Salut i Educació ja s'ha fet un protocol per als nens amb al·lèrgies alimentàries, fa més d'un any que estem demanant que es faci un protocol d'actuació dels nens amb diabetis a les escoles, on es marquin, doncs, temes de responsabilitats o procediments de com s'ha de fer quan el nen necessita fer un autocontrol a mig matí o abans de dinar o posar insulina; el tema de les sortides, quan és necessari o recomanable que portin un acompanyant, quan no cal aquest suport extra que, de vegades, es fa de manera voluntària, però el tema del voluntariat sabem que, bé, un pot ser voluntari per una estoneta de dues hores, però ser voluntari per anar tres dies d'excursió, acompanyant un grup de quaranta nens, doncs, això ho trobes una vegada, però totes les escoles catalanes surten de colònies i les peticions són múltiples, doncs, la gent que hi va cobra, podem avaluar si és car o barat, però no és la nostra discussió.

Teòricament hi ha una convocatòria que el director de l'escola pot sol·licitar aquest ajut. En un primer moment a certes zones es concedia sense problemes, en altres zones, els Serveis Territorials d'Educació no els ha concedit mai i ara, suposo, perquè ja hi ha un increment de peticions, doncs, deduïm que el que hi ha es reparteix, però es reparteix sense saber amb quins criteris, perquè des de Girona em comentaven que, per a una sortida de tres dies, el departament havia donat una subvenció de cinquanta euros, per als tres dies i, evidentment, no cobria les despeses. Com que la majoria de les escoles públiques, si solen ser de primària, no tenen uns pressupostos per poder jugar per posar-hi aquestes despeses, ho fan assumir a la família; hi ha famílies que s'ho poden permetre i hi han famílies que no.

I moltes vegades és problema de plantejar-se l'organització. Totes les sortides de colònies, que hi va una classe, no només hi va el professor de la classe, sinó moltes vegades es busca personal, monitors o altre personal per cobrir les quotes d'adults per nens, es tracta de substituir una persona d'aquestes que no té coneixement de diabetis per una persona que en tingui.

Amb això, no volem nosaltres un monopoli de dir que tothom ens vingui a demanar la formació; no és aquest el plantejament, sinó el plantejament és que formar, informar de la cura d'un nen amb diabetis és prou senzill amb unes indicacions, amb bona voluntat i amb un telèfon per contactar davant del dubte, que preguntaran a la primera excursió però, probablement, a la segona excursió ja el sabran resoldre, també es podria solucionar. Nosaltres creiem en normalitat, no en què el nen sigui diferent. Aquestes són les mancances de l'actual protocol.

També ens consta que els dos departaments hi estan treballant, però està sent una feina que no sé si no s'acaben de posar d'acord, si és molt més complex del que ens pensem, però no acabem de tenir esborrany del que serà un protocol signat i definitiu. Intenció, hi és, però ens agradaria veure-ho aviat.

La senyora Laïlla m'ha preguntat sobre diabetis gestacional. Es tracta d'una diabetis que dura un temps determinat, quan s'acosten les dones a l'associació que la pateixen, els hi facilitem la informació específica d'aquest tipus de diabetis perquè n'hi ha, el material, i no se solen fer campanyes sobre el tema perquè des dels serveis de ginecologia en coordinació amb els d'endocrinologia és un tema que es porta bé, sobretot, perquè és un tema molt puntual i acotat en el temps que, després del part, la major part de la diabetis desapareix. Són persones de risc de ser en un futur persones amb diabetis tipus 2, però ja els seus professionals sanitaris els hi donen les indicacions oportunes.

Amb gent gran, jo m'atreviria a dir que el 70 per cent de les activitats de l'associació van destinades a la gent gran. Al cap de l'any fem unes dues-centes xerrades informatives repartides per tot Catalunya. De tant en tant, algun pare agosarat va a les xerrades i quan veu que la majoria de públic, la mitjana d'edat està en els seixanta anys –i perquè ells han rebaixat la mitjana–, doncs, no van a les xerrades que es fan habitualment, que són de temes molt repetitius –dieta, complicacions, el dia a dia, la cura dels peus–, és temàtica més pensada per a gent gran i complementària a la mínima educació en diabetis que es fa des d'assistència primària.

Després, em preguntaven sobre la formació amb famílies i nens. L'activitat estrella de l'associació, que fa més de vint-i-cinc anys que es fa, són les colònies d'estiu amb diabetis. A partir de les colònies d'estiu que es fan amb diferents grups d'edat i que mobilitzem un centenar de nens i adolescents, uns seixanta adults que participen en aquestes colònies –entre metge, infermeres, dietistes i monitors–, és una activitat, doncs, que suposa gran esforç per l'associació per organitzar-ho.

A partir d'aquí van sortir, des de ja fa cinc anys, colònies per Setmana Santa, han anat sortint activitats per a adolescents, que solen ser activitats de cap de setmana, que se'n fan dues, tres a l'any, i ja hem instaurat la trobada de pares i nens que fem ara, la darrera la vam fer el dia 2 de desembre, a final de l'any on es veuen les fotos i és una activitat més de participació i de companyia i que es trobin els pares i que estableixin relacions entre ells, que des de l'associació sabem que el millor suport per a una família que li han dit que el seu fill té diabetis és parlar amb una altra família que ja ha passat aquella fase i s'ho expliquen molt millor, perquè parlen amb el mateix llenguatge i els hi han passat les mateixes coses.

A nivell de número d'associats, en aquests moments, som aproximadament uns cinc mil socis a tot Catalunya. Fa molts anys que estem al voltant dels cinc mil, no aconseguim passar aquest límit. El nivell d'associacionisme és baix, costa molt que la gent s'associï. La gent valora molt què paga en la quota i què s'estalvia i, evidentment, amb el que paga de quota –que les quotes màximes estan al voltant de cinquanta euros l'any, perquè hi han delegacions que la seva quota són vint-i-cinc o trenta euros l'any–, el que reben, amb valor econòmic, probablement no hi arriba, però hi ha molta feina a fer i el dia a dia, tot i que ja hi ha subvencions, doncs, les finances de l'associació sempre són difícils, tot i que intentem que funcioni..., que un terç el financin les quotes d'associats, un terç, subvencions i un altre terç, les activitats. Aquesta fórmula màgica, que ensenyen a les escoles d'economia, no sempre és possible i no sempre funciona. I, potser, quan presentem un balanç sí que és així, però quan presentem els estats bancaris, en general, sempre l'Administració ens deu les subvencions de l'exercici anterior que hem hagut d'avançar i això ens provoca greus problemes de liquiditat i, de vegades, doncs, la persona que porta la comptabilitat ho passa malament, dient mesos i mesos: «No, mira, és que en aquest mes no t'ho podem pagar. Quan cobrem la subvenció, ja pagarem.» I això ens passa una bona part de l'any.

Tema immigració. L'hem tocat, és una assignatura pendent. Per a nosaltres és un tema prou complex perquè hi ha molta llista d'altres temes que no tenim resolts i ens trobem amb manca de mitjans, però, de vegades, la manca de mitjans és que no sabem com relacionar-nos amb la persona que ens arriba, perquè hi ha problemes de llengua, el material que tenim, moltes vegades, aquella persona no sap llegir ni escriure, no li podem donar un material imprès perquè no li serà d'utilitat i tampoc li podem explicar perquè no ens entén.

A part, en la diabetis és molt important el tema de l'alimentació i la gent que ve d'altres cultures sol seguir una alimentació diferent a la nostra o amb uns noms diferents i això ho complica.

El col·lectiu nord-africà és un col·lectiu que té un percentatge molt elevat de diabetis. També ens passa que moltes vegades ve el marit i l'afectada és la senyora, però a la senyora no la deixa venir a l'associació. Ens trobem amb dificultats per treballar-hi. Però també perquè no estem preparats per fer-ho.

Per això dèiem que, probablement, en aquest sentit, s'hauria de fer un pacte entre totes les parts per poder comptar, doncs, en aquests casos, amb el suport dels assistents socials que poguessin acompanyar l'associació, és una feina que hi ha a treballar-hi.

El senyor López ens ha fet un repàs de temes pendents de salut. És cert, són tots temes vius. Des de l'última compareixença i de la carta que vam fer a la consellera, hem augmentat els contactes amb part de l'organigrama del CatSalut, de l'ICS i de tota l'organització sanitària catalana amb multitud de visites i de trobades. De moment, la cosa sembla que va bé, però solucions pràctiques i veure-ho en la realitat, encara no ho hem vist.

El tema de la podologia, fa molts dies que ens diuen que el decret està a punt. L'última notícia és que aquest famós Decret del servei de podologia s'aprovarà aquest mes de desembre i la meva pregunta va ser: «El mes de gener tindrem podòleg?»

El decret vol dir que s'aprova que hi serà i després s'haurà d'organitzar perquè es pugui fer. És a dir, que encara que es digui que ja tenim servei a podologia, com a mínim, trigarem un any, les persones amb diabetis que necessitin anar-hi, a poder gaudir d'aquest servei des de la sanitat pública.

Com veuen, la feina a fer és important, els recursos tant humans com econòmics són justos i, moltes vegades, si es disposessin de més recursos econòmics, podríem dotar de més personal a l'associació perquè només amb el personal voluntari que hi dediquem hores a part de la nostra feina, no sempre ens permet portar una continuïtat o una efectivitat dels temes, perquè organitzar una agenda laboral personal i una agenda de treball associatiu, doncs, es pot mantenir un cert ritme però és evident que no és eficient i considerem que les associacions, per treballar bé, s'han de professionalitzar per poder rendibilitzar els recursos i treballar millor.

Nosaltres, en la mesura que podem, ho estem fent, perquè un problema no se soluciona si una persona truca un dia, hi ha una persona i truca l'endemà i hi ha un altre voluntari. Nosaltres des de fa molts anys que comptem amb personal assalariat i ens agradaria poder-ne disposar de més perquè portaríem molts més projectes endavant.

La presidenta

Molt bé, doncs, moltes gràcies, senyora Soley, per la seva informació. La compareixença, em sembla que el contingut de la mateixa –com ha pogut notar– ha esta de l'interès de tots els grups parlamentaris i que, de ben segur, en faran un seguiment de la informació i de tots aquests temes que ens ha plantejat.

Agrair-li, novament, doncs, la seva compareixença, també a les persones que l'han acompanyat en la mateixa. I, bé, ja sap on ens tenen, l'entitat. I, com deia un dels portaveus abans, regularment i quan ho creguin convenient, estem a la seva disposició.

Moltes gràcies i molta sort.

La Sra. Montserrat Soley i Crusellas

Gràcies a vostès.■